

Fortnite eller ballet

Af Isac, Clara og Vilja

Jeg sidder rundt om spisebordet med min mor og far. Der er helt stille. Jeg får en besked. Det er fra Ellen von Flora, min balletlærer. Jeg smiler over hele hovedet. Mor spørger, hvorfor jeg smiler. Jeg kan ikke fortælle nogen, at jeg går til ballet. Ingen må videt det. Ingen.

"Det er en sjov video fra min ven Gustav," svarer jeg.

Jeg går op på mit værelse. Jeg får en ny besked. Det er fra Mads. Han går i min klasse. Der står i beskeden, at der er Fortnite gamerparty i morgen aften. Jeg går i panik, og jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg løber rundt i huset.

Mor stopper mig og spørger: "Hvad er der galt, Bastian?"

Jeg lyver og siger: "Der er gamerparty på fredag, og alle drengene i klassen er inviteret undtagen mig"

"Hvem har arrangeret det?" spørger mor.

"Det er Mads." Men i det sekund, jeg siger det, fortryder jeg.

"Åhhh nej. Hvor er jeg dum," tænker jeg.

Mor siger, hun lige skal snakke med Mads' forældre. Jeg siger, at det ikke gør noget, men mor er ligeglad. Hun ringer og spørger, hvorfor jeg ikke er inviteret med. Efter hun har lagt på, siger hun, at jeg er inviteret, og at jeg skal tage chips og slik med.

"Ok," siger jeg og går op på mit værelse. Jeg er gået totalt i chok, hvad skal jeg vælge: Balletopvisning med Ellen Von Flora eller gamerparty?

Jeg kan høre fodtrin på trappen. Det lyder som fars tunge skridt. Han banker på, og jeg råber, at han bare kan komme ind. Han ser glad ud og siger:

"Glæder du dig ikke til gamer party på fredag? Jeg tror, du nok skal vinde over alle de andre".

"Ja, hvis jeg kunne spille," siger jeg sammenbidt til mig selv, da far er gået igen. Jeg kan jo slet ikke spille Fortnite. Det eneste, jeg er god til, er at lyve og danse ballet.

Jeg pakker mine ting og går over til Mads sammen med min far. Han hjælper mig med at bære computeren. På vejen kommer vi lige forbi den lille skov, hvor Ellen von Floras dansesal ligger skjult mellem træerne. Kan jeg mon snige mig ud og løbe derover, der er jo kun et par hundrede meter?

Ovre ved Mads gør vi pc'erne klar, og pludselig siger jeg: "Jeg skal lige på toilet. Jeg har lidt mavepine".

Men det skal jeg ikke. Jeg låser døren til toilettet og kravler ud ad vinduet. Jeg spurter hen til Ellen Von Flora.

"Kan jeg få mit ballettøj, så jeg kan gøre mig klar til forestillingen?"

"Selvfølgelig kan du det," svarer hun.

Forestillingen begynder. Jeg gør mit bedste. Ellen Von Flora ser stolt på mig fra sidelinjen. I salen spotter jeg en ukendt mand, som har en kasket på, hvor der står New York Times. Efter forestillingen kommer manden hen til mig i omklædningsrummet.

"Du var fantastisk oppe på scenen. Må jeg tage et billede og skrive om dig til New York Times?"

Jeg svarer uden at tænke: "Ja, selvfølgelig." Manden tager et par billeder, og jeg smiler stolt. Jeg når ikke at sige tak, for jeg må skynde mig tilbage, så drengene ikke får mistanke. Jeg kravler ind ad vinduet til toilettet igen, skyller ud, vasker hænder og hamrer på døren med mine knyttede næver. De hører det åbenbart ikke, så jeg råber alt, hvad jeg kan. "Hjælp! Kom og hjælp. Jeg er låst inde."

Endelig kommer de, og jeg fumler med nøglen i låsen. "Den er gået i baglås," råber jeg og fumler endnu mere med nøglen. Så lyder der et klik, og døren går op. "Endelig!" råber jeg. "Jeg kunne ikke komme ud."

"Det var mærkeligt," siger Mads. "Det har den dør da aldrig gjort før."

"Jamen, det gjorde den altså nu," svarer jeg. "Skal vi gå ikke gå ind og tage et squad sammen?"

"God ide, Bastian," siger de andre i kor, og vi skynder os ind til computerne. Vi spiller indtil klokken 12, og så går vi i seng.

Næste morgen pakker jeg mine ting og går hjem for at få morgenmad. Vi sidder hele familien ved bordet og spiser, da min mors telefon pludselig går amok. Den

bimler og bamler non stop.

Min mor tager telefonen og bliver helt chokeret. Hun siger: "Hvad? ... Jeg tror, I har fået forkert nummer ... Bastian? ... Ja, det er min søn ... Hvad for noget ... New York Ballet Academy ... Øjeblik, jeg skal lige tale med min søn."

Hun kigger på mig. "Der er en mand, der siger, at du er et stort ballettalent. Kan det virkelig passe?"

Jeg ryster på hele hovedet.

"Men du er jo et stort gamertalent," siger far.

"Nej," siger jeg. "Jeg er faktisk et kæmpe gamertalent."

Det banker på døren. Det er postmanden, han har aviser med. Jeg når at se forsiden. "Åhhh nej," tænker jeg, "jeg er på forsiden af avisen!" Mor kigger stramt på mig. Der er et billede af mig, der danser ballet på forsiden af avisen. Jeg indrømmer og siger:

"Jeg har løjet for jer. I stedet for at spille har jeg danset ballet hos en, der hedder Ellen Von Flora."

Mor og far kigger på mig. De ser sure ud, men far ser mest af alt skuffet ud over, at hans dreng danser ballet og ikke spiller Fortnite.

• SMÅ STEMME •
STORE FORTÆLLINGER